

Postproducție

O poveste de doamna Clark

În primele zile Tess și Nelson Clark au mers înainte ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ceea ce înseamnă că s-au îmbrăcat cu hainele de oraș și au deschis portierele mașinilor. Au mers în continuare cu mașina la birou. Seara au stat la masa din bucătărie fără să-și vorbească.

Și ce.

Cei de la închirieri aveau să-i sune ca să-și ia înapoi echipamentul de filmat.

Nelson era acasă, cu Tess, sau nu era.

În a treia zi, ea s-a coborât din pat doar ca să meargă la baie. Nici nu s-a obosit să dea telefon la serviciu să le spună că era bolnavă. Inima continua să-i bată, orice ar fi încercat. Ceea nu înseamnă că a încercat totul.

Nu merita efortul să se apuce de băut sau să măsoare mașina ca să vadă cât de lung trebuia să fie furtunul pentru a ajunge de la țeava de eșapament la geamul de pe partea șoferului. Nu merita în nici un caz să meargă la doctorul din circumscripție și să-l mintă în față ca să obțină niște sedative. Celelalte lucruri pe care a fi putut să le facă, de pildă, să-și taie venele cu lama, păreau doar niște fapte dintr-un plan stupid, menit să-i rezolve toate problemele deodată.

Reflectoarele și camera erau încă îngrămădite în jurul patului soților Clark.

Sinuciderea i se părea doar un alt plan agresiv care să-i rezolve viața. Dacă aprindeau reflectoarele și porneau camera, și-ar fi putut filma moartea – un film *snuiff* în două părți. Un miniserial. Un alt

Mare Proiect. Dacă se sinucidea, ar fi fost doar atât: o exagerare. Un alt început, mijloc, sfârșit.

Să meargă la lucru părea o nebunie. Să mai mănânce vreodată avea la fel de puțin sens ca a planta bulbi de lalele în umbra unei bombe atomice care se prăbușește.

E totul doar o amintire acum, dar Nelson a fost cel care a verificat contul lor de economii. El a fost cel care a spus că singura modalitate prin care își puteau permite să aibă un copil era să facă un film pentru adulți.

— Într-o bună zi, spune doamna Clark, asta o să ți se întâmple și ție, și în secunda aia viața ta ți se va părea cu vreo sută de ani prea lungă...

În a cincea zi de zăcut în pat, ar jura că trăiesc de când lumea. Să zaci în pat zi după zi, probabil cam așa se simte un vampir. Închipuie-ți că te-ai născut cu mii de ani în urmă și tot faci aceleași greșeli stupide. Timp de mii de ani tot mergi în baruri și cluburi și crezi că te distrezi de minune. Îți închipui că ești în centrul atenției. Ai un soț despre care crezi că arată bine. Crezi că amîndoi sînteți așa de pizdoși.

Soții Clark credeau că multe cupluri se îmbogăteau de pe urma filmelor pentru adulți. Industria filmelor de amatori are succes doar pentru că pornografia video a creat cererea. Toate cuplurile cu excepția lor își suplimentau fondurile în timpul liber. Alte cupluri căsătorite nu-și iroseau partidele de sex fără să fie privite, apreciate de necunoscuți. Mai întii închiriau o cameră de filmat și masa de montaj. Găseau apoi un distribuitor pentru filmul lor. Fiind căsătoriți, spusese Nelson, nici măcar nu era păcat.

Acum n-are sens să se dea jos din pat și să șteargă caseta. Ar fi ca și cum ai sparge o oglindă fiindcă îți arată adevărul. Ca și cum ai ucide mesagerul care-ți aduce vești proaste.

— Stînd în pat zi după zi, spune doamna Clark, îți dai seamă că nu țăruișiiucid vampirii.

Ci balastul emoțional și dezamăgirile pe care le duc în cîrcă secol după secol.

Îți place să crezi că devii tot mai amuzant și mai deștept. Cît timp faci eforturi, te îndrepti înspre Marele Pot. Așa trebuie că te simți ca vampir în primele două sute de ani. După aia rămîi doar cu aceeași relație eșuată înmulțită cu două sute.

Și ce.

Problema tinereții veșnice e că tinzi să amîni. Așa că soții Clark au învățat cum să facă un film. Ceea ce a implicat, printre altele, faptul că Nelson s-a ras în jurul pulii, ca să pară mai mare. Tess și-a făcut implanturi la sîni, cît de mari o ținea spinarea. În timpul unui singur somn de după-amiază a căpătat genul de bust autonom pe care-l vezi doar în filmele pentru adulți. Și-a căptușit interiorul buzelor cu tuburi pline cu spumă, care i-au dat un botic numai bun de muie pentru tot restul vieții. S-au înscris amîndoi la sesiuni de bronzat, douăzeci de minute de două ori pe zi. Și-au citit unul altuia cu voce tare, ca să învețe, cum montajul video se face cu ajutorul marcajelor de timp care însoțesc fiecare moment al înregistrării.

Fiecare moment poartă un cod cu ora, minutul, secunda și numărul exact al cadrului. Codul 01:34:14:25 înseamnă prima oră, minutul treizeci și patru, secunda paisprezece, cadrul douăzeci și cinci al benzii. Cînd montezi fie și numai un film pe video pentru adulți, trebuie să crezi o realitate falsă. Trebuie să faci aluzie la o relație, punînd evenimentele unele lîngă altele. Acest itinerar de imagini trebuie să-l conducă pe privitor de la un act sexual la celălalt. Trebuie să falsifici pînă obții continuitate. Iluzia trebuie să aibă sens.

Au înregistrat majoritatea scenelor de sex oral înainte de 10:22:19:02.

Au filmat o groază de material genital pînă la 25:44:15:17.

Au filmat niște scene perianale și apoi altele perivaginale pînă la 31:25:21:09.

Și au terminat cu analul la 46:34:07:15.

Întrucît filmele astea se termină toate la fel, contează cum ajungi acolo, călătoria pînă la marele orgasm e importantă. Orgasmul e doar o simplă formalitate. Material de duzină.

Un alt lucru de ținut minte e că lungimea unui cadru într-un film video e de la opt pînă la cinci-sprezece secunde. Tess și Nelson trebuie să lucreze împreună cam cîte douăzeci de secunde odată. După care, trebuie să se scoale și să apese pe butonul PAUSE. Mută camera într-un alt unghi și refac iluminatul scenei. Mai filmează douăzeci de secunde. Căsătoria lor se află încă în punctul în care sexul e distractiv, dar după prima zi de filmare, singurul lucru care-i mai impulsionează să continue sînt banii pe care o să-i scoată. Banii și copilul.

— Amîndoi eram, spune doamna Clark, plini de energie ca niște căței care țeapăie înainte de-a primi de mîncare.

Tess și Nelson n-au arătat niciodată mai bine decît înainte de-a începe filmările. Asta a fost partea cea mai proastă. Mare parte dintr-o săptămînă și-au petrecut-o în dormitor. Chiar și avînd contact doar cîte douăzeci de secunde, trebuie c-au făcut sex cam patruzeci și opt de ore în total. Cu luminile încinse uscîndu-le sudoarea de pe piele.

Ca să rămînă excitați, au așezat un televizor în afara cadrului și-au pus un film porno la care se puteau uita în timp ce înregistrau. Țsta a devenit cartonul lor cu indicații sau teleprompterul lor. Ca și soții Clark, oamenii din film păreau să privească undeva în afara cadrului, la un alt film. Acest lanț de voyeurisme – ei uitîndu-se la unii care se uitau la rîndul lor la alții – le plăcea. Filmul la care se uitau soții Clark era vechi de cinci ani. Bărbații aveau favoriți lungi și femeile purtau cercei care atîrnau și fard de pleoape de un albastru electric. Cine știe cît de vechi era filmul la care se uitau ei, dar soții Clark se simțeau mai bine știind

că erau cu toții legați, ca într-o ghirlandă de flori-
cele, dincolo de timp.

Oamenii ăștia arătau cam de vîrsta lor pe casetă,
însă acum probabil erau între două vîrste. Erău
tineri, cu mușchi lungi, bine reliefăți la picioare și
brațe, dar se mișcau rapid, ca și cum s-ar fi uitat
afară din cadru la un cronometru.

Ca să-și smulgă cîte un zîmbet, Tess și Nelson
spuneau pe rînd ce vor face cu banii.

Vor cumpăra o casă.

Vor călători în Mexic.

Vor face filme adevărate. Lungmetraje. Vor înfi-
ința propria lor companie de producție independen-
tă, și nu vor mai munci niciodată pentru alții.

Își vor numi copilul Cassie dacă va fi fetiță.

Baxter, dacă va fi băiat. În loc de un film vechi
cu nașterea, într-o zi îi vor arăta copilului momen-
tul concepției lui. Baxter va vedea cît de sexy și de
în temă erau bătrînii. Părea o idee atît de progres-
sistă.

Și după aia, nu va mai trebui să facă sex nici-
odată, în vecii vecilor.

Cu cît treaba devenea mai grea, cu atît se aștep-
tau să cîștigue mai mult. Cu cît îi dureau mai mult
să se atingă pe pielea crăpată sau să se întindă pe
salteaua rece, scaldată în sudoare, cu atît mai
luminos trebuia să-și închipuie viitorul. Fețele îi
dureau de la atîta zîmbit. Îi ardea pielea înroșită
de mîngîieri. Cu cît maratonul dura mai mult, cu
atît recompensa trebuia să crească la proporții tot
mai incredibile.

Apoi, în cît timp îi ia unui doctor să-ți spună
că boala ta e mortală sau unui judecător să pronunțe
o condamnare la moarte, au terminat.

Soții Clark își făcuseră unul altuia toate lucru-
rile imaginabile. Le mai rămînea doar montajul.

Asta trebuia să fie partea amuzantă.

Diferența între cum arăți și cum te vezi e de
ajuns pentru a-i omorî pe cei mai mulți dintre
oameni.

Și poate că vampirii nu mor pentru că nu se pot vedea în poze sau în oglindă.

— Oricît montaj am fi făcut, spune doamna Clark, nu ne-ar fi salvat.

Toate exercițiile de aerobic și operațiile estetice din lume nu i-ar fi putut face să arate așa cum își închipuiau înainte să vadă înregistrarea. N-au văzut decît două animale lipsite de păr, cu pielea de un roz închis și cu proporții aiurea, așa cum arată corciturile de cîini, cu picioare scurte și gîturi lungi și torsuri groase fără talie. Rînjeau cu niște zîmbete largi cît capcanele de urs, în timp ce ochii le fugeau la aparatul de filmat să se asigure că mai era cineva atent. Își sugeau burțile.

Și mai rea decît urîțenia lor comună era dovada că îmbătrîneau. Buzele lor țocăiau sonor și pielea le era lăsată și îngroșată în jurul orificiilor. Trupurile lor se legăneau împreună de parcă ar fi fost o mașinărie străveche forțată să lucreze la viteză maximă pînă la dezintegrare.

Penisul erect al lui Nelson părea strîmb și murdar, ca un gunoi din tomberonul unei băcănii chinezești. Buzele și sîinii lui Tess păreau mari-ca-la-panaramă, cu cicatricile de un roșu aprins.

Și ce.

Tess Clark a plîns în timp ce se priveau din toate unghiurile, în toate pozițiile. Au privit fiecare parte a corpurilor lor, de la tălpile picioarelor la scalp, secretele dintre picioare, părul ascuns la subsuoară, le-au privit pe toate pînă cînd s-a terminat caseta și i-a lăsat în întuneric.

Doar atîta erau.

După aia, chiar și plînsul părea un alt mod jalnic de-a trece peste moment. Orice emoție părea o cale prostească și fără rost de-a tăgădui ceea ce văzuseră. Orice faptă părea un nou început al unui alt vis stupid, osîndit.

Puteau face un alt film. Înființa propria lor companie de producție. Însă acum, orice ar fi făcut, știau că nu era real. Nu vor fi niciodată așa cum și-au închipuit.